

โอกาส
จาก
ความ
กล้า

SATHIT PRASOMSUP

เรื่องราวของการเปลี่ยนพลังงานลบ
เป็นพลังงานผลึกดัน ในสิ่งที่เราอยากจะเป็น

โอกาสจากความกล้า

เรื่องราวของการเปลี่ยนพลังงานลบ

เป็นพลังงานผลักดัน

ในสิ่งที่เราอยากจะเป็น

SUPERSTAR SECRET EDITION

โดย ศาริต ประสมทรัพย์

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือที่บอกให้คุณเป็นคนดีที่ต้องทนทุกข์
แต่เป็นหนังสือที่บอกให้คุณกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความจริง
ทั้งอดีตที่เจ็บปวด และออกแบบชีวิตด้วยสองมือของคุณเอง
เรื่องราวทั้งหมดกลั่นกรองมาจากชีวิตจริงของ ศาธิต ประสมทรัพย์
ชายผู้ที่จะเดินออกจากกรอบของครอบครัวที่เต็มไปด้วยพลังงาน
ลบ ทิ้งใบปริญญาที่เกือบจะคว้ามาได้ แล้วใช้ 'Passion'
เป็นอาวุธในการสร้างตัวตนและประสบความสำเร็จในระดับสากล
หวังว่าเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ใครก็ตามที่กำลัง
เผชิญกับความเจ็บปวด ได้มีแรงลุกขึ้นมา 'สร้างชิ้นใหญ่'
เปลี่ยนพลังงานลบ เป็นพลังงานผลัดดัน ในสิ่งที่เราอยากจะเป็น
และเป็นผู้กำกับชีวิตของตัวเอง

ศาธิต ประสมทรัพย์

สารบัญ

โอกาสจากความกล้า	2
คำนำ	3
สารบัญ	4
บทที่ 1: กล้ายอมรับว่า 'บ้าน' ไม่ใช่เซฟโซน	6
บทที่ 2: กล้าเผชิญหน้ากับคำสัญญาที่ว่างเปล่า	13
บทที่ 3: กล้าลุกขึ้นสู้และขีดเส้นใต้คำว่า 'ไม่ทน'	19
[SECRET: ผมสร้างชินต้อมีดียงโง่].....	23
บทที่ 4: กล้าก้าวออกจากบ้าน และทิ้งบาดแผลไว้ข้างหลัง	25
บทที่ 5: กล้าเริ่มต้นจากศูนย์ด้วยแพสชัน.....	30
[SECRET: ประสบการณ์เปรี้ยวๆ ก่อนเข้าวงการ]	35

บทที่ 6: โอกาสจากความกล้า	38
บทที่ 7: กล้าเป็นตัวเอง จากหน้าม่านสู่เบื้องหลัง ...	42
บทที่ 8: กล้าพิสูจน์ตัวเองในวงการบันเทิง	47
[SECRET: เบื้องหลังละครที่โดนดอง 5 ปี]	51
บทที่ 9: กล้าขยายขอบเขต สู่ชีวิตที่ไร้พรมแดน	53
[SECRET: トラマโรงเรียนนานาชาติ	
และความพึงพินาศของกิม]	57
บทที่ 10: กล้าตัดพลังงานลบ	
เพื่อความสุขของการอยู่คนเดียว	61
บทที่ 11: กล้าพิสูจน์คุณค่า	
ด้วยการเรียนรู้ที่ไม่มีวันจบ	65
บทที่ 12: กล้าฝันใหญ่ เพื่อเป้าหมายต่อไป	69
บทที่ 13: บทสรุป: กล้าออกแบบชีวิตด้วยตัวเอง	73

บทที่ 1: กล้ายอมรับว่า 'บ้าน' ไม่ใช่เซฟโซน

"เมื่อเสียงของคุณถูกปิดกั้น... แค่วเวลาที่เหมาะสม
เพื่อสร้างชิ้นใหญ่ให้พวกเขาได้รับรู้"

ก่อนที่เราจะไปไกลกว่านี้ ผมขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก่อนครับ
ผมชื่อ "ศาริต ประสมทรัพย์"

แต่ชื่อใหม่ครับว่า นั่นไม่ใช่ชื่อแรกเกิดของผม ชื่อเดิมของผมคือ
"วรรณศักดิ์ ประสมทรัพย์" ทว่าแม่ของผมใช้วิธีแก้ชื่อแบบบ้านๆ
ด้วยการเอาปากกาขีดฆ่าชื่อเดิมในใบสูติบัตร แล้วเขียนทับลงไปว่า
"ศาริต" โดยไม่ได้ไปแจ้งเปลี่ยนชื่อที่อำเภอให้ถูกต้องตามกฎหมาย!
ความมั่งง่ายในวันนั้นทำให้ชีวิตช่วงแรกของผมต้องวุ่นวายกับปัญหาชื่อ
ไม่ตรงในระบบเอกสารอยู่พักใหญ่

ส่วนชื่อเล่นของผม จริงๆ แล้วผมชื่อ "ตุ้" แต่มักจะโดนเพื่อนล้อเรียกว่า
"ตุ้ตุ้" ไปๆ มาๆ ผมก็เลยกลายเป็นตุ้ตุ้จริงๆ ชะงั้้น (ฮา) แต่พอโตขึ้น
ผมตัดสินใจเปลี่ยนชื่อเล่นตัวเองเป็น "ศา" (ที่มาจาก ศาริต)
เหตุผลส่วนหนึ่งก็เพราะช่วงที่สถานการณ์การเมืองร้อนแรง
ผู้คนพากันรวมตัวขับไล่นายกฯ ที่ชื่อ "ตุ้" และตะโกนด่า "ไอ้ here ตุ้"
ออกทีวีแทบทุกวัน ผมทนฟังชื่อตัวเองถูกด่าออกอากาศไม่ไหว
เลยขอใช้ชื่อ "ศา" น่าจะสบายใจกว่า

วัยเด็กและการค้นพบตัวเอง

ตอนเด็กๆ ผมไม่ได้รู้ตัวหรอกครับว่าตัวเองเป็นเกย์

หรือมีความรู้สึกชอบผู้ชายด้วยกัน

ความรู้สึกนั้นมันมาเริ่มชัดเจนเอาตอน ม.3 อยู่นเลย ซึ่งถือว่าค่อนข้างช้า

แต่ถ้าย้อนกลับไปดูวีรกรรมสมัยอนุบาล 2 ที่โรงเรียนวัดทินกรนิมิตร

นนทบุรี (โรงเรียนที่ผมเรียนตั้งแต่ อ.1 ยัน ป.6)

มันก็มีสัญญาณเตือนบางอย่างอยู่เหมือนกัน ตอนนั้นการ์ตูนเรื่อง

เซเลอร์มูน (Sailor Moon) กำลังดังเป็นพลุแตก

ช่วงเวลานอนกลางวันที่คุณสั่งให้หลับ ผมกับเพื่อนๆ

กลับแอบสวมบทบาทเป็นตัวละครในเรื่อง แน่แน่นอนว่าผมรับบทเป็น

"ลี้คิโนะ อุซางิ" และเพื่อนผู้ชายที่นอนเตียงข้างๆ ก็รับบทเป็น

"หน้ากากทักซิโด้"

และใช่ครับ... นั่นคือการโดนจับครั้งแรกในชีวิตของผม

ครอบครัวใหญ่หน้าทีวี 21 นิ้ว

ถ้าจะเล่าถึงสภาพความเป็นอยู่ในบ้านวัยเด็ก

บอกตามตรงเลยว่าบ้านเรา "จน" ครับ

เราเป็นครอบครัวใหญ่ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ทั้งย่า ปู่ อา ลุง พ่อ แม่ ผม

และน้องชาย (แถมยังมีญาติคนอื่น ๆ
แวะเวียนมาเยี่ยมปู่กับย่าอยู่เรื่อย ๆ)
ตอนกลางคืนเราต้องนอนเบียดกันแน่นยิ่งกว่าปลาทูเข่ง
ทอดกันติดเป็นแพ แต่ท่ามกลางความขัดสนนั้น มันก็มีภาพจำเล็กๆ
ที่น่าประทับใจ ทุกๆ หกโมงครึ่งตอนเย็น
ทุกคนในบ้านจะมานั่งล้อมวงดูทีวีจอแก้วขนาด 21 นิ้ว
(ซึ่งในตอนนั้นเราคิดว่ามันใหญ่มากๆ แล้ว) เพื่อดูละครช่อง 7
มันไม่ใช่เรื่องตลกร้ายเลยครับ แต่มันคือความ "ภูมิใจ"
และเป็นเหตุการณ์ "Full Circle" (วัฏจักรที่บรรจบกันอย่างสมบูรณ์)
มากที่สุดในชีวิต เพราะใครจะไปคิดล่ะครับว่า พอผมโตขึ้น
ผลงานการออกแบบของผมจะได้ไปปรากฏอยู่บนหน้าจอช่อง 7
ช่องเดียวกับที่ครอบครัวเราเคยนั่งล้อมวงดูกัน ลึกๆ
ในใจผมแอบคิดเสมอว่า ถ้าปู่กับย่ายังมีชีวิตอยู่
หรือถ้าครอบครัวเรายังคงกลมเกลียวกันเหมือนในวันนั้น
พวกเขาคงจะได้เห็นผลงานของผมบนหน้าจอ
และคงจะภูมิใจในตัวผมไม่น้อยเลย

บ้าน... ศูนย์รวมพลังงานลบ

แม้จะมีช่วงเวลาดูที่ไว้ร่วมกัน

แต่ภาพรวมของบ้านหลังนี้ก็ห่างไกลจากคำว่าพื้นที่ปลอดภัย (Safe Zone) อยู่ดี บ้านของผมคือศูนย์รวมของ "พลังงานลบ"

ลองจินตนาการถึงการตื่นนอนขึ้นมาทุกเช้า

สิ่งแรกที่พุ่งชนโสตประสาทคือ "เสียงทะเลาะกัน"

และคู่กรณีหลักก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น "พ่อกับแม่"

ของผมเองที่ทะเลาะกันเรื่องที่พักมีเมียน้อย พวกเขาตำหนิ

สาดอารมณ์ใส่กันราวกับเป็นเรื่องปกติ แต่สิ่งที่น่าเศร้าคือ

ท่ามกลางคนในครอบครัวที่อยู่กันเต็มบ้าน

กลับไม่มีใครกล้าแก้ปัญหาจริงๆ ไม่มีใครพูดขึ้นมาว่า

"สิ่งที่เป็นอยู่นี้มันไม่ดี"

แถมยังมีเสียงซุบซิบนินทาของบรรดาญาติๆ ที่ชอบ "ขึ้นเสียงสูงเสียงต่ำ"

ใส่ใส่เรื่องคนอื่น มันน่าขยะแขยงมาก

ผมสัญญากับตัวเองว่าผมจะไม่ทำตัวแบบนี้

และเมื่อผมพยายามจะพูดความจริง ผมก็จะถูกอุดปากด้วยคำสาปที่ว่า

"เด็กอยู่ส่วนเด็ก"

การอยู่ในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยมลพิษทางอารมณ์แบบนี้
มันบ่มเพาะให้ผมมีความดี้อัน เกี่ยววกราด
และพร้อมที่จะปะทะเมื่อถูกรังแก ในเมื่อเสียงของผมถูกปิดกั้น...
ผมก็แค่ต้องรอเวลาที่เหมาะสม เพื่อสร้าง "ซีนใหญ่" ให้พวกเขาได้รับรู้ว่า
ผมก็มีเสียงเหมือนกัน!

บทที่ 2:
กล้าเผชิญหน้ากับคำสัญญา
ที่ว่างเปล่า

"ฟางเส้นสุดท้ายใกล้จะขาด
ผมกำลังจะเปลี่ยนจากเด็กที่ยอมอยู่ส่วนเด็ก
กลายเป็นคนที่กล้าพอที่จะลุกขึ้นมาพูดในสิ่งที่ทุกคน
กลัว"

ความอดทนของคนเรามีขีดจำกัดเสมอ และสำหรับผม
จุดที่ทำให้ผมเปล่งประกายและมีความสุขที่สุด
กลับกลายเป็นช่วงเวลาที่ดีสุดกับความเจ็บปวดที่สุดในชีวิต

หลังจากจบ ป.6 ผมสอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนรัตนาธิเบศร์
และใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ตั้งแต่ ม.1 ถึง ม.6

ชีวิตมัธยมคือจุดพีคที่สุดในการค้นหาตัวตนของผมเลยทีเดียวได้

ช่วง ม.ปลาย ผมเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้นแบบก้าวกระโดด

ส่วนหนึ่งต้องยกความดีความชอบให้กับซีรีส์เรื่อง Glee

อิทธิพลจากซีรีส์เรื่องนี้ทำให้ผมหลงใหลในศิลปะการแสดง

จนถึงขั้นว่าถ้าโรงเรียนมีโปรดักชันละครเวทีของห้องไหน

หรือระดับชั้นไหน ผมต้องเข้าไปมีส่วนร่วม ไม่ได้เล่นบทเด่น

ก็ต้องขอไปโผล่เป็นนักแสดงรับเชิญ (Cameo) ก็ยังดี

ความรักในการแสดงผลักดันให้ผมตัดสินใจสอบเข้ามหาวิทยาลัยในเส้นทางสายนี้

และผมก็ทำสำเร็จ... ผมสอบติดมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการแสดงและกำกับการแสดง

ชีวิตนิสิตน่าจะจะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด
แต่ผมมีโอกาสได้สัมผัสมันเพียงแค่ 3 เทอมเท่านั้น

โอกาสที่หลุดลอยเพราะครอบครัว

ก่อนที่ทุกอย่างจะพังทลาย
มีเหตุการณ์หนึ่งที่ยังคงฝังใจผมมาจนถึงทุกวันนี้
ช่วงที่ผมเรียนมหาวิทยาลัย
มีรุ่นพี่มาชวนให้ผมไปออกรายการแนวแปลงโฉม (Makeover)
ของทางค่าย Grammy ผมตื่นเต้นมาก เพราะนอกจากจะได้ออกทีวีแล้ว
ยังได้ค่าตัวตั้ง 3,000 บาทด้วย!
มันเป็นเงินจำนวนไม่น้อยเลยสำหรับเด็กมหาวิทยาลัยที่บ้านไม่ได้มี
ฐานะ

แต่สุดท้าย... ผมก็ไม่ได้ไป

เหตุผลนะเหรอครับ? เพราะผมเดินทางไปไหนมาไหนไม่เป็น! ตั้งแต่เด็ก
ผมถูกเลี้ยงมาแบบต้องพึ่งพาพ่อแม่ตลอดเวลา
จะไปไหนต้องขอให้พ่อแม่พาไป และในวันนั้น
พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะพาผมไปรายการนี้ โอกาสดี ๆ

ที่อาจจะเป็นบันไดก้าวแรกในวงการบันเทิงของผม
ต้องหลุดลอยไปต่อหน้าต่อตาเพียงเพราะข้อจำกัดที่ครอบครัวสร้างไว้

เมื่อครอบครัวผิดสัญญา

รอยร้าวเริ่มขยายกว้างขึ้นเมื่อคำว่า "ปัญหาการเงิน" และ "เมียน้อย"
เข้ามาเยือน พ่อของผมมีมือที่สาม
และเงินที่ควรจะใช้ดูแลครอบครัวก็ร่อยหรอลงไป เขาเข้าจริง
ขณะที่ผมเรียนไม่ได้แพงที่สุดเลย มันเป็นมหาวิทยาลัยรัฐ
ค่าเทอมอยู่ในระดับกลางๆ ไปจนถึงต่ำ แต่เมื่อครอบครัวสิ้นคลอน
พ่อแม่ก็บอกว่าส่งผมเรียนไม่ไหว

ผมพยายามสู้ยิบตา ผมกัดฟันสอบย้ายไปอยู่เอกภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งค่าหน่วยกิตและค่าเทอมถูกมากกก... ผมหวังลึกๆ
ว่าพวกเขาจะพยายามช่วยผมอีกสักนิด ในเมื่อพวกเขาเคย "สัญญา"
เอาไว้แล้วว่าจะส่งผมเรียนให้จบปริญญาตรี

แต่สุดท้าย ด้วยค่าห้องเช่าและค่าใช้จ่ายจิปาถะ
ประกอบกับปัญหาในบ้านที่เน่าเฟะ ผมก็ไปต่อไม่ไหว
ผมถูกบีบให้ต้องออกจากการเรียน

ในจังหวะนั้น ผมต้องเผชิญกับทางแยกที่เจ็บปวดที่สุด

ผมไม่สามารถทนเห็นครอบครัวทรยศกันเอง

และทรยศต่อคำสัญญาที่ให้ไว้

การก้าวออกมาจากมหาวิทยาลัยกลางคืนเหมือนการถูกผลัดตกเหว

แต่ผมรู้แล้วว่า... ผมไม่สามารถอยู่ตรงนี้ได้อีกแล้ว

ฟางเส้นสุดท้ายใกล้จะขาด ผมกำลังจะเปลี่ยนจาก

"เด็กที่ยอมอยู่ส่วนเด็ก"

กลายเป็นคนที่ลุกขึ้นมาฉีกหน้ากากจอมปลอมเหล่านั้นด้วยมือของ

ผมเอง

บทที่ 3:

ถล้าลุกขึ้นสู้และขีดเส้นใต้

คำว่า 'ไม่ทน'

"เราไม่จำเป็นต้องเป็นคนดีในแบบที่สังคมคาดหวัง
เพื่อแลกกับการถูกเอาเปรียบ"

มีคำกล่าวที่ว่า "เมื่อหมาจนตรอก มันยอมสู้ยิบตา" แต่ในกรณีของผม
ผมไม่ใช่หมาจนตรอก ผมเป็นคนที่มึนซัดจำกัดความอดทน
และซัดจำกัดนั้นมันถูกข้ามมาไกลเกินไปแล้ว

วันนั้น...

เป็นวันที่ความโกรธแค้นทั้งหมดที่ถูกสะสมมากกลายเป็นภูเขาไฟระเบิด

เมียน้อยของพ่อ... ผู้หญิงที่เป็นต้นเหตุของรอยร้าวทั้งหมด

กล้าเอารถมาจอดถึงหน้าบ้านของเรา!

มันเป็นการกระทำที่หยามเกียรติและท้าทายกันอย่างถึงที่สุด

ลองนึกภาพดูสิครับ พื้นที่ที่เราเรียกว่าบ้าน

(แม้จะเป็นบ้านที่เต็มไปด้วยพลังงานลบ)

กลับถูกผู้บุกรุกเหยียบย่ำเข้ามาถึงหน้าประตู โดยที่คนในบ้าน

(ซึ่งก็คือพ่อ) กลับปล่อยให้มันเกิดขึ้น

ถ้าเป็นสมัยก่อน หรือถ้าผมเป็นคนดีตามอุดมคติของสังคม

ผมอาจจะแค้นใจให้ เสียใจ หรือไปซุบซิบนินทากับญาติๆ ลับหลัง

แต่นั้นไม่ใช่ผม ผมบอกแล้วว่าผมรังเกียจวัฒนธรรมการซุบซิบ

ผมรังเกียจการนิ่งเฉยต่อความอยุติธรรม และเหนือสิ่งอื่นใด...

ผมรู้ว่าถ้าผมไม่ส่งเสียงในวันนี้ จะไม่มีใครหน้าไหนเคารพผมอีกเลย

อารมณ์ในตอนนั้นมันพุ่งทะลุปรอท

ผมไม่ได้คิดถึงความถูกผิดทางกฎหมาย

หรือศีลธรรมอันดีงามอะไรทั้งนั้น ผมคว้ามืดขึ้นมา... ใช่ครับ มืด!

ผมวิ่งไล่เมียน้อยพ่อในซอยด้วยความบ้าคลั่ง

มันเป็นความโกรธที่สั่งสมมานานจากการถูกกดทับด้วยคำว่า

"เด็กอยู่ส่วนเด็ก" และความน่าขยะแขยงของปัญหาทั้งหมด

แต่แค่นั้นยังไม่พอ ความโกรธของผมยังต้องการการประกาศให้โลกรู้

ผมเดินกลับมาที่รถของเมียน้อยคนนั้น ในมือของผมไม่มีมีดแล้ว แต่เป็น

"ปากกามาร์กเกอร์"

ผมใช้มาร์กเกอร์เขียนตัวบรรจงลงไปบนรถคันนั้นด้วยข้อความที่ชัดเจนแ

ละตรงประเด็นที่สุด...

"คันนี้แย่งผ้าขาวบ้าน"

ผมไม่สนว่ารถจะเป็นรอย ไม่สนว่าจะต้องชดใช้ค่าเสียหายอะไร

ผมสนแค่ "นี่คือผลของการล้ำเส้น" ผมต้องการสร้าง "ซีนใหญ่"

ให้ทุกคนในซอยรู้ให้พวกเขาดี ๆ ที่ชอบซุบซิบได้เห็นกับตาไปเลยว่า

ไม่ต้องมาแอบนินทาหรอก ผมแฉให้ดูตรงนี้แหละ!

เมียน้อยของพ่อมานั่งอยู่ตรงนั้น กำลังคุยกับแม่ พร้อมลูบ พร้อมอา
พร้อมพ่อตัวตื้นเรื่อง จับใจความได้ว่ามันมาขอโทษอะไรสักอย่าง

ผมไม่รีรอ ผมโมโหสุดขีด! ตอนเช้าผมต้องไปทำงานนะ

แล้วผมต้องตื่นมาเจออะไรแบบนี้ตอนตีสองหรือ?

บวกกับอายุชาวบ้านเพราะเสียงมันดังมากจนคนทั้งซอยได้ยิน

ผมเดินตรงเข้าไปในครัวหลังบ้าน หยิบ "มีดลับหมู" ขึ้นมา

กะไว้ในใจแล้วว่า จะสร้างชิ้นใหญ่ๆ ให้ไอ้เมียน้อยมันกลัวจนขาสั่น

ไม่ได้คิดจะทำร้ายมันจริงๆ หรือครับ

แค่จะเอามาซู่เพื่อหวังให้มันไล่หัวไปให้พ้น

พอผมถึงหน้าบ้านพร้อมมีดลับหมูในมือ ผมเอามีดชี้หน้ามัน...

วงแตกเลยครับ! เมียน้อยกับพ่อวิ่งกระเจิงขึ้นมอเตอร์ไซค์

ขับหนีไปอย่างไร ผมก็วิ่งตามไปนะ อารมณ์มันค้าง!

พอหายหัวไปแล้ว ผมขอเบอร์โทรมันจากแม่

โทรเรียกให้ไอ้เมียน้อยกลับมา มันก็ไม่ยอมรับสาย ผมสะใจเล็กๆ

ครับที่อย่างน้อยมันก็รู้แล้วว่า ผมไม่ใช่เด็กที่จะนิ่งเฉยให้เหยียบย่ำ

แต่ถ้าได้เจออีก ผมก็พร้อมเจอและอยากสานต่อ คุยให้มันจบๆ ไปเลย

บทที่ 4:

กล้าก้าวออกจากบ้าน
และทิ้งบาดแผลไว้ข้างหลัง

"คนอื่นเดิน เราต้องวิ่ง... คนอื่นวิ่ง เราต้องกระโดด"

การตัดสินใจเดินออกจากบ้าน

ไม่ใช่จากจบบแบบในภาพยนตร์ที่ตัวเอกเดินหันหลังให้กล้องแล้วมีแสง
แดดอบอุ่นสาดส่อง ในชีวิตจริง มันเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน
ความหวาดกลัว และความเจ็บแค้น

ตอนนี้ก็ 8 ปีแล้วครับ... 8 ปีที่ผมก้าวออกมาจากบ้านหลังนั้น
และเลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่คนเดียว

วินาทีแรกที่ประตูปิดลงตามหลังผม

ผมพุกความโกรธออกมาเต็มกระเป่า ผมตัดขาดจากทุกคน ผมไม่คุย
และไม่มองหน้าใครเลยที่บ้านเป็นเวลาถึง 1 ปีเต็ม

ความโกรธแค้นที่ถูกหักหลังและถูกทิ้งให้เผชิญชะตากรรมคนเดียว
มันทำให้ผมสร้างกำแพงขึ้นมาปกป้องตัวเอง ใครที่นำพลังงานลบมาให้
ผมบล็อกรเบอร์ตึงหมด ผมเหลือไว้แค่ "แม่"

คนเดียวที่ยังพอช่วยเหลือและหวังดีกับผมอยู่บ้าง

การทำแบบนี้ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัว แต่มันคือ "การตั้งขอบเขต
(Boundaries)" เพื่อรักษาชีวิตตัวเองให้รอด

ปริญญาที่ขาดหาย และแรงผลักดันที่บ้าคลั่ง

ยุคที่ผมก้าวออกมา เป็นยุคที่โซเชี่ยลมีเดียเฟื่องฟูแล้ว

และนั่นคือดาบสองคมที่กรีดหัวใจผมอย่างเลือดเย็น

ในขณะที่ผมต้องดิ้นรนหาเงินประทังชีวิต เมื่อเปิดเฟซบุ๊กขึ้นมา

ผมกลับต้องเห็นภาพเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยกำลังทำโปรเจกต์สนุกๆ

ถ่ายรูปเฮฮา กัน มันเป็นความรู้สึก "Left out" (ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง)

ที่เจ็บปวดและเศร้ามาก ทำไมเราถึงไม่มีโอกาสได้อยู่ตรงนั้น? ทั้งๆ

ที่เราก็กพยายามอย่างถึงที่สุดแล้ว

ความเจ็บปวดพุ่งแตะจุดสูงสุดใน "วันรับปริญญา" ของเพื่อนๆ

ผมไปร่วมแสดงความยินดีกับเพื่อน ผมยิ้มแย้ม หัวเราะ

และถ่ายรูปกับพวกเขาด้วยความยินดีอย่างจริงใจ แต่เชื่อไหมครับ...

ลึกๆ ข้างในใจของผมมันเจ็บปวดแสนสาหัส เจ็บที่เราพ่ายแพ้

เจ็บที่เราไม่มีโอกาสได้ใส่ชุดครุยใบนั้น

เจ็บที่เราไม่มีปริญญาเหมือนคนอื่น

แต่น้ำตาและความเจ็บปวดในวันนั้น ไม่ได้ทำให้ผมยอมแพ้

แต่มันกลับกลายเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีที่จุดไฟในตัวผม

ผมบอกกับตัวเองว่า ในเมื่อทุนชีวิตของเราไม่เท่าคนอื่น
เราจะเดินตามสเต็ปปกติไม่ได้อีกต่อไป

"คนอื่นเดิน เราต้องวิ่ง... คนอื่นวิ่ง เราต้องกระโดด!"

ผมใช้ความรู้สึกต่ำต้อยและความอึดอัดทั้งหมด
มาแปรเปลี่ยนเป็นแรงขับเคลื่อน (Drive) ตัวเองอย่างบ้าคลั่ง
ผมตั้งปณิธานว่า ผมจะต้องประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานให้ได้
ผมจะใช้ผลงานและฝีมือของผม
สร้างเส้นทางที่ใบปริญญาไม่สามารถพาไปถึง
การไม่มีปริญญา ไม่ใช่ข้ออ้างของการเป็นผู้แพ้
แต่มันคือเหตุผลที่ทำให้ผมต้องพยายามมากกว่าคนอื่นเป็นร้อยเท่า
พันเท่า!

บทที่ 5:
กล้าเริ่มต้นจากศูนย์ด้วย
แพลตฟอร์ม

"สิ่งเดียวที่จะช่วยให้คุณเอาชีวิตรอดได้ไม่ใช่ใบปริญญา
แต่คือ ความหลงใหล (Passion)"

เมื่อคุณเดินออกมาสู่โลกกว้างตัวเปล่า
สิ่งเดียวที่จะช่วยคุณเอาชีวิตรอดได้ไม่ใช่ใบปริญญา แต่คือ
"ความหลงใหล (Passion)"

ความหลงใหลของผมเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ผมอายุ 12 ขวบ
ในขณะที่เด็กวัยเดียวกันอาจจะวิ่งเล่นหรือติดเกม
ผมกลับหมกมุ่นอยู่กับโปรแกรม Adobe Photoshop
สร้างปกนิตยสารจำลอง (Magazine Mockups)
และทำเพจแฟนคลับให้กับซีรีส์ Glee และนักร้องสาว Miley Cyrus
และคุณรู้ไหมครับว่า การตั้ง Miley Cyrus และซีรีส์ฝรั่งนี้แหละ
ที่เป็นตัวเปลี่ยนชีวิตของผมอย่างแท้จริง!

จากเด็กเกรด 1 สู่มืออาชีพ

บอกตามตรงว่าเกรดวิชาภาษาอังกฤษของผมมันแย่มากตลอด
แย่ระดับที่ได้เกรด 1 หรือ 2 เท่านั้น แต่พอขึ้น ม.3 ออู๋ๆ
ผมก็สามารถสอบได้ "Top ของห้อง" ในวิชาภาษาอังกฤษ!
มันเป็นการก้าวกระโดดที่คนอื่นอาจจะงงว่าผมไปแอบเรียนพิเศษ
ที่ไหนมา

ความลับของผมคือ... ผมดูซีรีส์ Hannah Montana แบบมาราธอนครับ!

ผมดูหนังไปวนมา จากตอนแรกที่เปิดซับไตเติลภาษาไทย
ผมก็เริ่มทำหายตัวเองด้วยการเปลี่ยนไปเปิดซับภาษาอังกฤษแทน
ผมซึมซับทั้งเสียงพูด รูปประโยค และคำศัพท์ไปในตัวโดยที่ไม่รู้ตัวเลย
เห็นใหม่ครับว่าการชอบ Miley แค่เรื่องเล็กๆ ก็สามารถเปลี่ยนชีวิตคนๆ
หนึ่งได้

แต่ต้องเข้าใจก่อนนะครับว่า ยุคนั้นมันไม่ใช่ยุคที่มีสตรีมมิ่งอย่าง Netflix
หรือ Disney+ ที่จะมาเปิดดูซีรีส์ครบทุกตอน ครบทุกซีซั่นได้แบบทุกวันนี้
ถ้าอยากดู คุณต้องซื้อ "แผ่น DVD" เท่านั้น

ตอนนั้นผมได้เงินไปโรงเรียนวันละ 50 บาท ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมาก
แต่ด้วยความตึง ผมตัดสินใจ "ไม่กิน ไม่ซื้ออะไรเลยที่โรงเรียน"

ผมอดข้าวอดน้ำ เก็บเงินวันละ 50 บาทใส่กระปุก พอครบ 2 สัปดาห์
ผมก็กำเงิน 500 บาท นั่งรถไปที่ร้าน Boomerang

สาขาเดอะมอลล์งามวงศ์วาน เพื่อไปหยิบ DVD Hannah Montana มาดู
หรือซื้ออัลบั้ม BREAKOUT ของ Miley มาฟังให้ชื่นใจ ส่วนซีรีส์ Glee
Season 1 นั้นราคาแพงหน่อย ผมต้องทนเก็บเงินถึง 3 สัปดาห์เต็มๆ
กว่าจะได้มาครอบครอง แต่มันก็เป็นความสุขที่ประเมินค่าไม่ได้

Miley ในสายเลือด

ความคลั่งไคล้ในตัว Miley ไม่ได้หยุดอยู่แค่มัธยม ในปี 2013

ซึ่งเป็นช่วงที่ผมเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปี 1

ผมอินกับความขบถของเธอมากจนถึงขั้นไปทำผมสีบลอนด์ทรงเดียวกับ

Miley เป๊ะๆ!

วีรกรรมที่ตลกที่สุดในตอนนั้นคือ ผมพยายามจะเดินไปขอ "กัญชา

(Weed)" จากเพื่อนๆ ในมหา'ลัยตามสไตล์วัยรุ่นอเมริกัน

แต่เชื่อไหมครับ... ไม่มีเพื่อนคนไหนยอมแบ่งให้ผมเลยสักคน!

ไม่ใช่เพราะพวกเขาหวงหรือกนะ แต่เป็นเพราะพวกเขามั่นใจมากกว่า

"ไอ้ตุนี่มันใช่ไม่เป็นแน่ๆ" (และพวกเขาก็คิดถูก ฮา)

ใครจะไปรู้ล่ะครับว่า... ทักษะกราฟิกที่แอบฝึกฝนเงียบๆ

ทักษะภาษาอังกฤษที่ได้จากการอดข้าวซื้อ DVD และความขบถแบบ

Miley Cyrus จะหล่อหลอมรวมกัน และกลายมาเป็น "อาวูธ"

ที่ช่วยชีวิตผมในวันที่ผมไม่มีปริญญาและต้องเดินออกจากบ้านตัวเปล่า

ผมเปลี่ยนพลังงานลบและความโกรธ

มาลงที่งานศิลปะและการออกแบบ ชี้นำงานของผมเริ่มมีชีวิตชีวา

มีความคิดค้น และมีตัวตนของผมแฝงอยู่ นี่คือการมหัสจรรย์ของ

Passion เมื่อคุณมีแพชชันในอะไรสักอย่าง
มันจะนำทางคุณไปสู่โอกาสใหม่ๆ เสมอ

[SECRET: ประสบการณ์เปรี้ยวๆ ก่อนเข้าวงการ]

ก่อนหน้าที่ผมจะตั้งตัวได้

ผมต้องเจอกับประสบการณ์สุดเหวี่ยงในโลกของการทำงานเพื่อเอา
ชีวิตรอด

เรื่องแรก: งานแรกในชีวิตกับโรงงานที่ผิดกฎหมาย

งานแรกในชีวิตของผมเลยครับ เจ้าของธุรกิจแห่งนี้เขามีหลายธุรกิจ
ทั้งโรงงานแปรรูปน้ำมัน ร้านขายมือถือ และขนส่ง

ผมเข้าไปทำงานก็รู้สึกเลยว่าข้างหนึ่งเข้าตารางแล้ว

เพราะนายสั่งให้พนักงานทุกคนปลอมใบซึ่งนำหน้ารถชนสินค้า
ทั้งขาเข้า ขาออก แถมยอดต่างๆ ต้องตรงกับบัญชีที่ไปเดินมาด้วย

งานโหดครับ ใบซึ่งมันเป็นเหมือนกระดาษคาร์บอน

ผมก็ต้องนั่งปลอมพอนตีให้มี Texture คล้ายกัน วุ่นวายไปหมด

แถมนายผมยังให้ทำป้ายนับสต็อกสินค้ามือถือยี่ห้อดังอีก...

แปะไว้ในกล่องลังเปล่า! มะโนว่าในกล่องนั้นเต็มไปด้วยสต็อกของ
ทั้งที่ข้างในไม่มีอะไรเลยสักชิ้น

พอเจ้าหน้าที่จากธนาคารมาประเมินสินทรัพย์
ทุกคนในร้านภาวนาให้เขาไม่เปิดกล่องดูครับ ลุ้นกันหมดเลยตอนนั้น!
เอาเป็นว่า ผมเด็ก ผมต้องทำตามเจ้านายครับ
ตอนนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันผิดกฎหมาย พอตอนนั้นมองกลับไป คือฟังมาก ๆ
ครับ

เรื่องที่สอง: ธุรกิจความงามที่สวยแต่รูป

อีกประสบการณ์สุดโหดคือตอนที่ผมไปทำงานในคลินิกความงามแห่งหนึ่ง
ซึ่งเจ้าของเป็นญาติใกล้ชิดของดาราชื่อดังระดับประเทศ
ภาพลักษณ์ภายนอกดูหรูหรามาก
แต่เบื้องหลังคือผมต้องรับมือกับพนักงานที่ Toxic สุด ๆ
บรรยากาศการทำงานเต็มไปด้วยการนินทา แท่งข้างหลัง
และการแข่งขันแบบไร้สาระ มันเป็นบทเรียนที่สอนผมว่า
ไม่ว่าไปรฟโพล์บริษัทจะดูดีแค่ไหน
แต่ถ้าระบบหลังบ้านและการจัดการคนมันเน่าเฟะ
มันก็เป็นที่ที่ไม่ควรเอาชีวิตไปทิ้งไว้

เรื่องที่สาม: "ไปเก็บขยะ ไปปิ่นเสไฟฟ้าซะ!"

หลังจากที่พ่อแม่ให้ผมออกจากมหาวิทยาลัย สิ่งที่ผมบอกก็คือ
"ไปเป็นทหารซะ ไปทำงานเก็บขยะซะ มึงไปปิ่นเสไฟฟ้าโน้น
ทำงานหาเงินได้แล้ว ไปบวชก็ได้!"

ตอนได้ยินแบบนั้น ผมโกรธมากครับ
เพราะมันขัดกับสิ่งที่ผมอยากทำจริงๆ ทั้งชีวิต...
แล้วพ่อมองความสามารถเราได้แค่นี้หรือวะ? ผมนี่คิดอยู่ในใจ
วันนั้นผมออกจากบ้านไปวัดบางขวางเลยครับ ไปขอไม้กวาดจากพระ
แล้วก็นั่งกวาดพื้นวัดให้เรียบร้อย เพื่อสงบสติอารมณ์ของตัวเอง
ผมเกลียดพ่อตัวเองมากครับในตอนนั้น แต่ความโกรธนั้นแหละ
ที่สุดทำยกลับกลายเป็นเชื้อเพลิงให้ผมลุกขึ้นมาพิสูจน์ว่า
ผมทำได้มากกว่าที่พ่อคิดเป็นร้อยเท่าพันเท่า

บทที่ 6: โอกาสจากความกล้า

"ความกล้าที่จะแตกต่าง
คือสิ่งที่เปลี่ยนคนธรรมดาให้กลายเป็นคนที่สร้าง
Breakthrough ในชีวิตได้"

หลายคนมักจะรอคอยให้ "โอกาส" วิ่งมาหา

แต่สำหรับคนที่ไม่ได้สัมผัสในชีวิตอย่างผม

ผมรู้ว่าโอกาสไม่ได้ตกลงมาจากฟ้า... เราต้องสร้างมันขึ้นมาเอง

จุดเปลี่ยนเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ในชีวิตการทำงานของผมเริ่มต้นขึ้น

เมื่อผมกล้าที่จะกระโดดเข้าไปรับโอกาสในการทำงานร่วมกับโปรเจกต์

ระดับภูมิภาคเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การได้รับโอกาสนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญครับ

แต่มันมาจากความพยายามในการสร้างตัวตน การนำเสนอทักษะที่เรามี

และความกล้าที่จะสื่อสารภาษาต่างประเทศ

(ซึ่งผมได้พื้นฐานมาจากการเป็นแฟนคลับ Pop Culture อย่างที่เล่าไป)

การได้ร่วมงานในสเกลที่ใหญ่ขึ้น ไม่เพียงแต่เปิดโลกทัศน์ของผม

แต่มันยังเป็นเครื่องพิสูจน์และเป็นกำลังใจให้ผมเชื่อว่า...

คนธรรมดาที่เดินออกมาจากบ้านด้วยตัวเปล่า

ก็สามารถก้าวไปยืนในจุดที่กว้างขึ้นได้

และผมก็อยากส่งต่อความเชื่อนี้ให้กับคุณเช่นกันครับ

ไม่ว่าตอนนี้คุณจะทำลังเริ่มต้นจากศูนย์

หรือกำลังลังเลว่าตัวเองจะทำได้ไหม ขอแค่คุณกล้าที่จะลองลงมือทำ

ผมตัดสินใจลองทำโปรเจกต์เบรนต์เสื้อผ้าของตัวเองบนแพลตฟอร์มออนไลน์ มันอาจจะไม่ได้สมบูรณ์แบบ
แต่มันสะท้อนความเป็นตัวผมออกมา และนั่นคือความภูมิใจก้าวเล็กๆ
ที่มีค่ามหาศาล

จากเด็กที่เคยถูกกดทับอยู่ในพื้นที่พลังงานลบ วันนี้ผลงานเล็กๆ
ของผมได้ออกเดินทางไปสู่สายตาผู้คน

ความสำเร็จในแต่ละก้าวสอนบทเรียนที่อบอวลใจให้ผมหนึ่งอย่างครับ:
อย่าปล่อยให้คำพูดของคนอื่น หรือแม้แต่เสียงเล็กๆ ในหัวที่คอยบั่นทอน
มาจำกัดความสามารถของคุณ

ถ้าเรากล้าที่จะก้าวออกมาจากพื้นที่ที่เต็มไปด้วยพลังงานลบ
เราจะได้เห็นศักยภาพที่แท้จริงของตัวเองที่ซ่อนอยู่

ความกล้าที่จะแตกต่าง ความกล้าที่จะลงมือทำทุกๆ ที่ยังไม่พร้อม
คือสิ่งที่เปลี่ยนคนธรรมดาให้กลายเป็นคนที่สร้าง "Breakthrough"
หรือก้าวกระโดดในชีวิตได้

ผมอยากเป็นกำลังใจให้ทุกคนกล้าที่จะคว้าโอกาสเล็กๆ เหล่านั้นไว้
เพราะมันอาจจะเป็นใบเบิกทางที่นำพาคุณก้าวไปสู่โลกที่กว้างและ
อบอุ่นยิ่งกว่าเดิมครับ

บทที่ 7: กล้าเป็นตัวเอง จากหน้าม่านสู่เบื้องหลัง

"ผมมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก

และรักในสิ่งที่ตัวเองเป็น...

จนต้องเปลี่ยนเวทีจากหน้าม่านมาสู่การเป็นผู้กำกับ

งานดีไซน์"

หลายคนอาจจะสงสัยและตั้งคำถามว่า "เรียนการแสดงมา
เคยคลุกคลีกับเวทีแสงสีมาแท้ๆ
ทำไมถึงผันตัวมาทำงานด้านดีไซน์และมาร์เก็ตติ้ง?"

คำตอบของผมสั้นและเรียบง่ายมากครับ... เพราะผม "กล้า"
ที่จะทำอะไรหลายอย่างไปพร้อมๆ กัน
และกล้าที่จะซื่อสัตย์กับความเป็นตัวเอง

จริงอยู่ที่ผมเคยรักและผูกพันกับการแสดง แต่เมื่อได้เข้ามาเรียนรู้ลึกๆ
ผมพบความจริงบางอย่าง การแสดงคือการที่เราต้องทำตัวเป็นพาหนะ
(Vessel) เพื่อให้ตัวละครนั้นๆ เข้ามาสิงสู่ (Take over)
เราต้องเดินแบบเขา หายใจแบบเขา คิดแบบเขา
และเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเราอย่างสิ้นเชิง

ซึ่งเอาตรงๆ... ผมทำสิ่งนั้นไม่ได้ดีเท่าคนอื่นหรอกครับ

เหตุผลก็เพราะผมมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก ผมรักในสิ่งที่ผมเป็น
(I love being me) ผมมีความคิด มีตัวตน มีมิติในแบบของ "ศาริต"
ที่ชัดเจนเกินกว่าจะสลัดทิ้งแล้วให้คนอื่นมาสวมทับ
ผมจึงไม่เคยคิดเลยว่าการแสดงหน้าม่านคือจุดเด่นที่สุดของผม

กลับกัน งานดีไซน์คือสิ่งที่ผมคลุกคลีและฝึกฝนมาตั้งแต่อายุ 12 ขวบ
มันเป็นระยะเวลาที่นานพอที่ผมจะกล้าพูดได้เต็มปากว่า
"ผมเชี่ยวชาญเรื่องนี้จริงๆ"

ผลงานดีไซน์ของผมมันโดดเด่นและมีพลังมากกว่าการที่ผมไปยืนแสดงอ
ยู่หน้าม่านเสียดีก

ผมจึงตัดสินใจเลือกโฟกัสไปที่เส้นทางของนักออกแบบอย่างเต็มตัว

แต่การหันหลังให้เวทีการแสดง ไม่ได้แปลว่าผมทิ้งความ "Dramatic"
ที่ได้เรียนรู้มานะครับ!

การเป็นนักออกแบบ โดยเฉพาะเมื่อต้องทำภาพคีย์วิช่วล (Key Visual)
หรือโปสเตอร์โปรโมตซีรีส์และละคร มันคือการสวมวิญญาณผู้กำกับดี ๆ
นี่เอง งานดีไซน์ที่ดีไม่ใช่แค่การจัดวางภาพให้สวยงาม แต่มันคือ
"การเข้าใจตัวละคร" อย่างลึกซึ้ง

เวลาที่ผมจะจัดวางตัวละครไหนให้อยู่ใกล้กัน ใครควรยืนอยู่ข้างหลัง
หรือใครควรเด่นอยู่ข้างหน้า

ผมต้องวิเคราะห์ก่อนเสมอว่าตัวละครเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันยังไง
การวางตำแหน่งแบบนี้มัน Make Sense

กับความสนิทหรือนิสัยของตัวละครนั้นจริงๆ หรือเปล่า?

ทักษะการวิเคราะห์บทและคาแรกเตอร์ตัวละครที่ผมได้จากการเรียนละครเวที

ถูกนำมาใช้สร้างมิติและความลึกให้กับงานดีไซน์ของผมอย่างแนบเนียน

นั่นแหละครับ... ผมไม่ได้ทิ้งความเป็นศิลปินไปไหน

ผมแค่เปลี่ยนเวทีของผมมาอยู่บนผืนผ้าใบดิจิทัล

และใช้ความดรามatikเหล่านั้น เปลี่ยนพลังงานลบในอดีต

ให้เป็นแรงผลักดันในสิ่งที่ผมอยากจะเป็น

และในแบบที่ผมมีความสุขที่สุดครับ

บทที่ 8: กล้าพิสูจน์ตัวเอง ในวงการบันเทิง

"ผลงานต่างหากที่พูดแทนเราได้ดีที่สุด
(Portfolio Speaks for Itself)"

เมื่อเราตั้งใจฝึกฝนและมีของดีอยู่ในตัว

โลกก็มักจะมามีวิธีดึงเราไปอยู่ในจุดที่คู่ควรเสมอ

หลังจากสังสมประสบการณ์บนโลกออนไลน์

โอกาสที่ผมไม่เคยคาดฝันก็เข้ามาหา

ผมได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงในฐานะนักออกแบบภาพนิ่ง (Visual Designer) ให้กับโปรเจกต์ละครโทรทัศน์หลายต่อหลายเรื่อง

ผลงานแต่ละชิ้นคือความท้าทายใหม่

บางโปรเจกต์เป็นก้าวแรกที่ทำให้ผมได้เรียนรู้ระบบการทำงานจริง

บางโปรเจกต์ก็เป็นความภูมิใจเล็กๆ

ที่ผลงานของเราได้เข้าไปเป็นส่วนเล็กๆ

ของความสำเร็จที่ได้รับการยอมรับในระดับประเทศ

ลองคิดดูสิครับ... เด็กหนุ่มที่ตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน

เด็กที่เคยรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่าและถูกมองข้าม

วันนี้ผลงานที่เกิดจากสองมือของเขากำลังโลดแล่นอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์

นี้ให้คนจำนวนมากได้ชื่นชม

ในโลกของการทำงานที่ดูเหมือนจะแข่งขันกันสูง

หลายคนอาจจะกังวลว่าต้องมีปริญญาจากสถาบันชื่อดัง

หรือต้องมีเส้นสายมากมายถึงจะเข้าไปทำงานในจุดที่ใฝ่ฝันได้
แต่ความจริงที่แสนอบอุ่นที่ผมค้นพบและอยากจะบอกกับทุกคนก็คือ...
"ผลงานและความตั้งใจต่างหาก ที่จะทำหน้าที่พูดแทนเราได้ดีที่สุด"

นอกจากงานละครทีวี

ผมยังได้มีโอกาสลองทำงานศิลปะที่หลากหลายขึ้น

ทั้งงานออกแบบให้กับศิลปินอิสระ

และการกลับไปคลุกคลีกับความรักเดิมอย่างงานโปรดักชันละครเวที

การได้ทำงานที่หลากหลายเหล่านี้ ค่อยๆ

กะเทาะเปลือกความกลัวและความไม่มั่นใจที่เกาะกินอยู่ในใจผมออกไป
ทีละชั้น ความกังวลที่ว่า "เราไม่มีใบปริญญา เราจะสู้คนอื่นได้ไหม"

(Imposter Syndrome) ค่อยๆ เลือนหายไป เพราะทุกชิ้นงานที่สำเร็จ

และทุกรอยยิ้มของคนที่ได้เห็นผลงานของเรา

มันคืออ้อมกอดที่คอยบอกผมว่า "คุณเก่งพอตัวแล้วนะ"

ผมอยากส่งกำลังใจให้ทุกคนที่กำลังเหนื่อยล้าหรือสงสัยในคุณค่าของตัวเอง
เองครับ ไม่ว่าจะเรียนจบอะไรมา หรือแม้แต่ไม่ได้เรียนจบก็ตาม...

ตราบไตที่คุณมีความรักในสิ่งที่ทำ และตั้งใจทำมันออกมาให้ดีที่สุด

คุณจะสามารถยื่นหยัดและเติบโตในเส้นทางของคุณได้อย่างภาคภูมิใจ
เสมอ

[SECRET: เบื้องหลังละครที่โดนดอง 5 ปี]

ในวงการบันเทิงไม่ได้มีแต่ด้านที่สวยงามเสมอไปครับ
หนึ่งในโปรเจกต์ที่ผมทำแล้วต้องเจอกับความอึดอัดใจที่สุดคือละครเรื่อง
หนึ่งที่ถ่ายทำเสร็จตั้งแต่ปี 2020

ผมได้รับหน้าที่ทำ Key Visual ให้กับละครเรื่องนี้ครับ
เสนอหลายแบบจนผ่าน แกรมทำไปจนถึง Social Media Template
ของทุก EP เลย ทุ่มเทอย่างเต็มที่ ผู้จัดก็แจ้งว่าจะได้ออนแอร์แล้วๆ
ให้เตรียมไฟล์ Asset ไว้ให้พร้อม

แต่ก็หายยยยยไปครับ... เงียบกริบ

จนกระทั่งก่อนหน้านั้นหลายปี
ละครเรื่องนี้ดันหลุดออกมาให้สตรีมบนแอปของช่องวันหนึ่ง!
มีคนเข้าไปดูด้วยครับ ผมเห็นคนทวิตเรื่องนี้เลยรีบแจ้งผู้จัดทันที
แล้วทางช่องก็รีบลบออกไป
เพราะมันยังไม่ได้กำหนดวันออนแอร์อย่างเป็นทางการ

สุดท้ายละครเรื่องนี้ก็ได้ออนแอร์จริงๆ ในปี 2025 ครับ!

นับจากวันถ่ายเสร็จจนถึงวันออกอากาศ ห่างกันถึง 5 ปี

สำหรับคนทำงานเบื้องหลัง

การเห็นผลงานตัวเองถูกแช่แข็งเป็นเวลาครึ่งทศวรรษ

มันเป็นความทรมานใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อมันได้ออนแอร์ในที่สุด

ผมก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ และคิดว่า

อย่างน้อยงานของเราก็ได้ออกสู่สายตาคนดูเสียที

บทที่ 9: กล้าขยายขอบเขต สู่ชีวิตที่ไร้พรมแดน

"คนเราไม่จำเป็นต้องมีข้อจำกัด
เราสามารถเป็นอะไรก็ได้
และไปทำงานที่ไหนบนโลกก็ได้"

ถ้าชีวิตคือการเดินทาง การได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ

ก็เหมือนกับการค้นพบเส้นทางที่สวยงามซึ่งเราไม่เคยรู้มาก่อน

การได้ทำงานออกแบบในวงการบันเทิงเป็นความสุขที่เติมเต็มหัวใจผม
มากๆ ครับ แต่มันก็ทำให้ผมเกิดคำถามว่า

"เราสามารถขยายขอบเขตความสามารถนี้ไปดูแลผู้คนหรือธุรกิจใหม่ๆ
อื่นๆ ได้อีกไหม?"

ผมจึงเริ่มต้นก้าวเข้าสู่โลกของการออกแบบเพื่อองค์กรธุรกิจ (Corporate
Branding) และการออกแบบประสบการณ์ผู้ใช้ (UX/UI Design)
ซึ่งเป็นสายงานที่ผสมความคิดสร้างสรรค์เข้ากับความเข้าใจความรู้สึก
ของผู้คน

การกล้าที่จะลองสิ่งใหม่ทำให้ผมได้มีโอกาสร่วมงานกับแบรนด์ต่างๆ
มากมาย รวมถึงการเข้าไปทำงานในโรงเรียนนานาชาติ

การได้ทำงานร่วมกับผู้คนหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรม
เป็นประสบการณ์ที่ช่วยเปิดมุมมองของผมให้กว้างขึ้นมากๆ

ผมได้เรียนรู้ทั้งเรื่องการทำงาน การปรับตัว

และที่สำคัญที่สุดคือการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy)

ในบริบทของการทำงานระดับสากล

ก้าวต่อไปสู่โลกกว้างอย่างไรขอบเขต

เมื่อเราเชื่อมั่นว่าเราทำได้ โลกใบนี้ก็จะไร้พรมแดนครับ

ปัจจุบัน ผมได้ก้าวเข้าสู่รูปแบบการทำงานแบบ "Work Remote"

อย่างเต็มตัว

ผมมีโอกาสได้ดูแลงานออกแบบและพัฒนาระบบให้กับธุรกิจที่อยู่ไกลถึง

ประเทศออสเตรเลีย การได้นั่งทำงานอยู่ในมุมสงบๆ ของตัวเองที่ไทย

แต่ผลงานและไอเดียของเรากำลังช่วยขับเคลื่อนธุรกิจไปอีกซีกโลกหนึ่ง

มันเป็นความรู้สึกที่อัศจรรย์และน่าภูมิใจมากครับ

ลองย้อนกลับไปมองสิครับ...

จากเด็กหนุ่มที่เคยมีแต่ด้านเพราะปัญหาครอบครัวและไม่มีโอกาสได้

เรียนต่อ จากคนที่ต้องนั่งมองความสำเร็จของคนอื่นด้วยความน้อยใจ

วันนี้เขาสามารถสร้างพื้นที่เล็กๆ

ของตัวเองที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขและคุณค่า

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะผมมีพรสวรรค์พิเศษอะไรเลยครับ

มันเกิดจากการไม่ยอมแพ้ การกล้าที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ (Upskill)

และความเชื่อที่ว่า

"คุณค่าของเราไม่ได้ถูกกำหนดโดยอดีตหรือข้อจำกัดใดๆ"

ผมอยากให้เรื่องราวนี้เป็นเหมือนอ้อมกอดอุ่นๆ
และแรงผลักดันให้กับใครก็ตามที่กำลังรู้สึกว่าคุณมีข้อจำกัด
คนเราสามารถเป็นอะไรก็ได้ และไปทำงานที่ไหนบนโลกก็ได้...
ขอเพียงแค่คุณกล้าที่จะเชื่อมั่นในตัวเอง
และไม่หยุดที่จะมองหาโอกาสให้ตัวเองได้เติบโตครับ

[SECRET: ดรามาโรงเรียนนานาชาติ

และความพึงพิงของกับ]

การทำงานในโรงเรียนนานาชาติฟังดูโก้หรูใช่ไหมครับ?
แต่เบื้องหลังนั้นเต็มไปด้วยดรามาและประสบการณ์ "เรียกรว"
ที่ผมจะไม่มีวันลืม

โดยเฉพาะประสบการณ์ที่โรงเรียนนานาชาติอเมริกันแห่งหนึ่งย่านใจ
กลางกรุงเทพ

ผมเข้ามาทำงานในตำแหน่ง Graphic Designer

ที่รวมงานถ่ายภาพและตัดต่อด้วย ซึ่งผมโอเคในตอนแรก แต่พอทำจริง

80-90% คืองานถ่ายภาพและตัดต่อ

ส่วนงานดีไซน์มีจำนวนน้อยแต่สเกลใหญ่มาก

การต้องเป็นช่างภาพแปลว่าผมต้องออกกองแทบไม่ได้นั่งโต๊ะ

พอกลับมาก็ต้องเคลียร์ไฟล์คลิบ

ทำให้งานดีไซน์ออกมาไม่ทันและไม่ดีเท่าที่ควร พอผมแจ้ง HR ว่า
Expectation แบบนี้ไม่ใช่ทางที่ผมอยากเดิน... ความบรรลัษก็เริ่มขึ้นครับ

ผมรู้สึกเหมือนโดนกดขี่ ทุกคนในทีมมาสายกันเป็นชั่วโมง
บางคนสายถึงสามชั่วโมง และเป็นแบบนี้ทุกวัน! แต่กลับมาบอกผมว่า
"มึงมาเช้า ตอนเช้ามึงก็ทำไปเลย ถ้างานงุ่นงั้น" ทั้งที่กิจกรรมโรงเรียน
Peak Hour มันกระจุกตัวอยู่ตอนเช้า!

กลายเป็นผมคนเดียวที่ต้องแบกกล่องวิ่งหิ้วหิ้วหิ้ว
พอป่วยหรือเย็นก็กลายเป็นผมอีกที่ต้องไปถ่ายต่อแบบงงๆ
เพราะคนในทีมไม่รับผิดชอบและไม่ยอมเช็คตาราง

มีอยู่วันหนึ่ง คนในทีมมาสายตามปกติ
ทำให้ผมต้องไปถ่ายงานต่างจังหวัดแทน ทั้งๆ
ที่ตกลงกันได้แล้วว่ารถตู้ล้นหมดตอนเช้าใครจะเป็นคนไป
ที่เสกกว่านั้นคือมีการมาสั่งปิดปากผมว่า "ห้ามบอกบอสเรื่องนี้"
วันนั้นผมด่ากราดเลยครับ... จะเหี้ยไปถึงไหน!

นอกจากนี้ ในทีมยังมี "ป้า" คนหนึ่งที่เอางาน LINE
ของโรงเรียนมาโยนให้ผมทำ เพราะ Reception ลาออก
ป้าจ่ายงานข้ามหัวหน้า โดยอ้างดี๊ดีว่า "ป้าทำไม่เป็น เรียนรู้ไม่ไหว"

ทำให้ผมรู้สึกเหมือนมีเจ้านาย 2 คน
บ้าคนนี้อ้างว่าปวดขาร่างกายป่วยตลอด
แต่ตอนผมนั่งพักเหนื่อยจากการไปทำงาน
บ้างกลับเอากรรไกรมายัดใส่มือผมให้ตัดกระดาษเคลือบ!
บ้าอยู่มาเป็นสิบๆ ปี เครื่องมือทำงาน Outdate มาก แต่ปากดี
อ้างว่าจะช่วยปั้นผม... ผมคิดในใจว่า ผมต่างหากที่ควรปั้นนาง
หรือไม่นางก็ควรลาออกไปได้แล้ว ก่อนผมออก
นางสั่งงานสต็อกดองไว้รั้วๆ เพราะรักความสบาย
บ้าเคยบอกว่ามีเซ็นส์ว่าเราจะได้กลับมาทำงานด้วยกันอีก
ผมตอบในใจเลยว่า "ได้ครับ... ถ้าบ้าไม่อยู่" มีน่าละ
คนที่ลาออกไปก่อนหน้าผมถึงพูดเรื่องบ้าเสียๆ หายๆ
อีกเรื่องที่ลืมไม่ลงคืองานโรงหนังของโรงเรียน วันนั้นจอบเปิดติดๆ ดับๆ
สิ่งที่ทีมทำคือ... ทุกคนหลบอยู่หลังม่าน!
แล้วด้านหลังผมที่เป็นคนใหม่ให้ออกหน้ารับหน้าผู้ปกครองที่กำลังแพนิก
ใส่ฉ่าๆ ส่วนแม่งานตัวจริงหายเข้ากลีบเมฆ โคตรได้ใจเลยครับที่มนี้
หัวหน้าทีมและคนในที่มู้น้อยแต่ไอ้โก้สูงเสียดฟ้า ไม่เคยยอมรับผิดชอบ
ขอโทษไม่เป็น ชอบทำตัวเปรียบว่าใส่ทีมอื่น

พอถึงเวลาต้องขอความช่วยเหลือ ทีมอื่นก็ไม่อยากช่วย
กลายเป็นผมที่ต้องรับบทเดินไปขอโทษทีมอื่นแทนเพื่อให้งานเดิน
ส่วนบอสนั้นไม่มีความรู้งานโปรดักชันและโซเซียลมีเดียเลย
ผมยังสงสัยว่าจับฉลากได้ตำแหน่งมาหรือมีคนฝากเข้ามา?
พอไม่มีความรู้ก็จัดการโปรเจกต์ไม่ได้
คนรับผลกระทบก็คือลูกทีมปลายน้ำอย่างพวกเรา ยิ่งไปกว่านั้น
ผู้บริหารระดับสูงของโรงเรียนก็มีอารมณ์สวิงสูงมาก
เปลี่ยนสถานที่ประชุมเอง เออเอง
พอผมไปช่วยจัดสถานที่ตั้งแต่เข้าก่อนเข้างาน
กลับเหวี่ยงใส่เพราะผมตามอัปเดตไม่ทัน เก่งอยู่คนเดียว เร็วคนเดียว
ใครอยากทำงานด้วยก็เชิญครับ ผมเลือกที่จะไม่สูงสิ่งเลย
นี่แหละครับโลกความจริง... ทุกที่ล้วนมีดราม่า และประสบการณ์ Toxic
ขั้นสุดจากโรงเรียนแห่งนี้ ก็เป็นตัวเร่งขั้นดีที่ทำให้ผมตัดสินใจว่า
"ผมจะไม่ง้อระบบบริษัทพั้งๆ แบบนี้อีกต่อไป"
และกระโดดเข้าสู่โลกของการ Work Remote ข้ามประเทศอย่างเต็มตัว!

**บทที่ 10: กล้าตัดพลังงานลบ
เพื่อความสุขของการอยู่
คนเดียว**

"การตั้งขอบเขต (Boundaries) ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัว
แต่มันคือการทำความสะดวกสบายพื้นที่ชีวิต"

สังคมมักจะประกอบสร้างภาพจำว่า "การอยู่คนเดียว" เท่ากับ "ความเหงา" และความเหงาเป็นสิ่งที่น่ากลัว

แต่หลังจากที่ผมใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด 8 ปีเต็ม ผมขอบอกเลยว่า... มันคือความสุขและอิสระที่ประเมินค่าไม่ได้

เมื่อคุณไม่ต้องตื่นมาเจอพลังงานลบ ไม่ต้องทนฟังเสียงทะเลาะเบาะแว้ง พื้นที่ว่างในสมองของคุณจะเพิ่มขึ้นมหาศาล

คุณจะมีเวลาโฟกัสกับตัวเอง และมีแรงเหลือเพื่อที่จะทำในสิ่งที่รัก

หลายคนอาจจะสงสัยว่า ชีวิตตัวคนเดียวของผมเงียบเหงาไหม?

คำตอบคือไม่เลยครับ โลกของผมเต็มไปด้วยสีสัน

ผมเป็นแฟนคลับตัวยงของอนิเมะและกีฬาวอลเลย์บอล

โดยเฉพาะทีมชาติญี่ปุ่นและทีม Suntory Sunbirds (ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้ผมออกแบบแอปพลิเคชันแฟนคลับขึ้นมาด้วยซ้ำ)

นอกจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผมยังมีงานอดิเรกอย่างการเย็บผ้า

การทำงานประดิษฐ์ (DIY)

และการทำกายตัวเองด้วยการออกแบบคอนเซปต์โปรดักต์ใหม่ๆ

ผมเลือกที่จะสร้างความสุขในมุมมองของตัวเอง และที่สำคัญ...

ผมเลือกที่จะนำเสนอผลงานผ่านเว็บไซต์ส่วนตัว (Zasito)

มากกว่าที่จะไปคลุกคลีอยู่บนโซเชียลมีเดียที่เต็มไปด้วยเสียงนกเสียงกา
หรือการเปรียบเทียบที่บั่นทอนจิตใจ

การบดบังคนที่ไม่ใช่ ตัดขาดจากญาติที่ซอซุซิบ

และการอยู่ห่างจากครอบครัวที่ Toxic ไม่ใช่เรื่องน่าอาย

มันคือการทำความสะดวกพื้นที่ชีวิต (Decluttering Your Life)

เพื่อเหลือที่ว่างไว้ให้คนและสิ่งที่มีคุณค่าจริงๆ

8 ปีที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วว่า "ความโดดเดี่ยว" (Solitude) ไม่ใช่ศัตรู แต่เป็น
"เพื่อนแท้" ที่สอนให้ผมรู้จักและรักตัวเองมากขึ้นในทุกๆ วัน

บทที่ 11: กล้าพิสูจน์คุณค่า ด้วยการเรียนรู้ที่ไม่มีวันจบ

"ความสามารถที่พิสูจน์ได้
มีค่ามากกว่าแผ่นกระดาษ
ที่บอกว่าเราเรียนจบจากที่ไหน"

การไม่มีใบปริญญาจากมหาวิทยาลัย
อาจจะทำให้เราเสียเปรียบในบางสมรภูมิ
แต่มันไม่ได้หมายความว่าเราจะแพ้ในสงครามชีวิต เพราะในยุคปัจจุบัน
"ความสามารถที่พิสูจน์ได้"
มีค่ามากกว่าแผ่นกระดาษที่บอกว่าเราเรียนจบจากที่ไหน

แม้ผมจะทำงานจนประสบความสำเร็จในหลายด้าน
แต่ผมก็ไม่เคยหยุดหิวกระหายที่จะเรียนรู้
ผมเชื่อว่าความรู้คืออาวุธที่ไม่มีใครแย่งชิงไปจากเราได้
และเพื่อเป็นการตอกย้ำความเชี่ยวชาญของตัวเอง ในปี 2024
ผมตัดสินใจยกระดับทักษะของตัวเองให้ได้รับการรับรองระดับสากล

ผมทุ่มเทเวลาให้กับการศึกษาและสอบใบประกาศนียบัตร
(Certifications) จากสถาบันชั้นนำระดับโลกหลายแห่ง
สำหรับคนอื่น ใบประกาศเหล่านี้อาจจะเป็นแค่เรซูเม่เอาไว้สมัครงาน
แต่สำหรับผม มันคือ "ถ้วยรางวัล"
ที่ผมมอบให้กับความพยายามของตัวเอง
มันคือการพิสูจน์ให้คนที่เคยสบประมาทผมเห็นว่า

ผมไม่จำเป็นต้องอยู่ในระบบการศึกษาแบบเดิมๆ

เพื่อที่จะเก่งและได้รับการยอมรับ

ผมรับผิดชอบการศึกษาของตัวเอง

ผมจ่ายค่าเล่าเรียนด้วยความพยายาม

และผมภูมิใจกับทุกความรู้ที่ได้มา นี่คือนิยามของคนที่รับผิดชอบตัวเอง

และเติบโตด้วยตัวเองอย่างแท้จริง

บทที่ 12: กล้าฟันใหญ่ เพื่อเป้าหมายต่อไป

"ผมไม่ได้อยากแค่เป็นผู้บรรยายชีวิตของตัวเอง
แต่อยากเป็นผู้กำกับที่ออกแบบชีวิตตัวเองได้"

จากเด็กหนุ่มที่เคยกำมีดวิ่งไล่เมียน้อยพ่อในซอย
จากคนที่ต้องเก็บกระเป๋าเดินออกจากบ้านตัวเปล่า สู่การเป็น Senior
Graphic Designer และนักพัฒนาเว็บไซต์ที่ได้รับการยอมรับ...
การเดินทางของผมมาไกลเกินกว่าที่เด็กคนนั้นจะจินตนาการไว้มาก
แต่ผมยังไม่ถึงเส้นชัยหรอกครับ
หนังสือชีวิตของผมเพิ่งจะเริ่มต้นในบทที่สนุกที่สุด
เป้าหมายต่อไปของผม
ไม่ใช่แค่การเป็นพนักงานที่เก่งกาจในบริษัทคนอื่น
แต่ผมมีความมุ่งมั่นที่จะ "สร้างอาณาจักร" ของตัวเอง
ผมตั้งเป้าที่จะเปิดบริษัทการตลาดและโปรดักชัน (Marketing and
Production Company) อย่างเต็มรูปแบบ
เพื่อใช้เป็นพื้นที่ในการปลดปล่อยจินตนาการ
สร้างสรรค์ผลงานแบรนด์ดิ้งที่ไร้ขีดจำกัด และช่วยเหลือธุรกิจอื่นๆ
ให้เติบโตด้วยพลังของงานออกแบบ
และที่สำคัญที่สุด... ความฝันสูงสุดในชีวิตของผม คือการได้ก้าวขึ้นเป็น
"ผู้กำกับภาพยนตร์" (Feature Film Director)

ผมหลงใหลในการเล่าเรื่อง (Storytelling) ผมเรียนศิลปะการแสดง
ผมรักสื่อภาพและเสียง ผมอยากจะผจญความเชี่ยวชาญทั้งหมดที่มี
ไม่ว่าจะเป็นกราฟิกดีไซน์ การวางแบรนดิ้ง และทัศนศิลป์ เข้าด้วยกัน
เพื่อสร้างสรรค์ภาพยนตร์ที่สื่อสารอารมณ์และสะท้อนความจริงของชีวิต
ได้อย่างทรงพลัง

ผมไม่ได้อยากแค่เป็นผู้บรรยายชีวิตของตัวเอง แต่อยากเป็น "ผู้กำกับ"
ที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจให้คนอื่น ๆ
ลุกขึ้นมาสู้และออกแบบชีวิตของตัวเองได้เช่นกัน

รอดติดตามผลงานกำกับภาพยนตร์เรื่องแรกของ Sathit Prasomsup
ได้เลยครับ!

**บทที่ 13: บทสรุป:
กล้าออกแบบชีวิตด้วยตัวเอง**

"เปลี่ยนพลังงานลบ เป็นพลังงานผลักดัน
ในสิ่งที่เราอยากจะเป็น"

มาถึงบทสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้

ผมอยากจะส่งท้ายด้วยความจริงที่อาจจะช้ดใจคนโลกสวยไปบ้าง

แต่อยากให้คุณรับฟังด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง

โลกใบนี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้รางวัลกับ "คนดีที่ยอมทน" เสมอไป

ถ้าคุณกำลังติดอยู่ในความสัมพันธ์ที่ Toxic ไม่ว่าจะ เป็นกับคนรัก เพื่อน

หรือแม้แต่ "คนในครอบครัว" อย่าปล่อยให้ความเชื่อเก่าๆ

หรือคำพูดกดทับอย่าง "เด็กอยู่ส่วนเด็ก" หรือ "เลือดข้นกว่าน้ำ"

มาล้ามโซ่คุณไว้

คุณไม่จำเป็นต้องเป็นคนดีในสายตาของญาติที่ชอบซุบซิบนินทา

คุณไม่จำเป็นต้องนั่งเจ็บเมื่อมีคนมาล้าเส้นและทำลายความสงบสุขใน

บ้านของคุณ

และคุณมีสิทธิ์เต็มๆ... ที่จะสร้าง "ชีนใหญ่"

เพื่อปกป้องตัวตนและพื้นที่ปลอดภัยของคุณเอง!

การเดินทางออกจากครอบครัวที่เป็นพิษ ไม่ใช่ความล้มเหลว แต่มันคือ

****ความกล้าหาญ****

แต่จำไว้อย่างหนึ่งนะครับ...

การจะหันหลังให้พลังงานลบและเดินออกมาอย่างสง่างามได้ คุณต้อง

"เก่งพอตัว" คุณต้องมีทักษะ มีความหลงใหล (Passion)

และมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างชีวิตใหม่ด้วยสองมือของคุณเอง

หาอาวุธของคุณให้เจอ (เหมือนที่ผมมี Photoshop และดีไซน์)

แล้วใช้มันฝ่าฟันอุปสรรค อัปสเกลตัวเองให้เก่งขึ้นในทุกๆ วัน

เก็บเกี่ยวความสุขจากการอยู่คนเดียว

และจงภูมิใจในเส้นทางที่คุณเลือกเดิน

ปริญญาไม่ใช่ทุกสิ่ง ถ้าคุณมีโอกาสได้เรียน คุณก็ควรเรียน

เพราะมันมีประโยชน์ แต่ถ้าคนไหนไม่มีกำลัง ไม่มี resource พอ

จงจำไว้ว่า "คุณค่า" และ "ความสามารถ" เป็นสิ่งที่เราสร้างและเพิ่ม

Value ให้กับตัวเองได้เสมอ

ครอบครัวคือโลกใบแรกของทุกคน การรักลูก เลี้ยงลูกอย่างเข้าใจ

และสนับสนุนเขาในทางที่เขาสนใจ ผมเชื่อว่าเด็กทุกคนไปได้ไกลมาก

ถ้าเขาชอบหรือรักในสิ่งไหน

พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องมีเงินมากมายเพื่อส่งเสริมลูกเลย แค่กอด

ให้กำลังใจ และชื่นชมในสิ่งที่ลูกทำ... สิ่งเหล่านี้มีค่ามากกว่าเงินซะอีก

มันจะไดรฟ์ (Drive) ลูกคุณไปได้ไกล ไม่แพ้โรงเรียนแพงๆ
หรือคอร์สแพงๆ เลยละ

ปัญหาครอบครัวมีทุกบ้าน การพูดคุยกัน การช่วยเหลือ
และการเห็นอกเห็นใจ คือสิ่งที่ทุกบ้านควรมี

ชีวิตนี้เป็นของคุณ คุณคือ Designer

ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะออกแบบมันออกมาให้สวยงามและทรงพลังแค่ไหน
ก็ได้... เปลี่ยนพลังงานลบ เป็นพลังงานผลัดกัน
ในสิ่งที่เราอยากจะเป็นนะครับ!

Sathit Prasomsup